

ISBN 978 90 00 37665 0

ISBN 978 90 00 37726 8 (e-book)

nur 285/284

© 2021 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.bestofyabooks.nl

tekst Buddy Tegenbosch

omslagontwerp Caren Limpens

zetwerk binnenwerk ZetSpiegel, Best

Hoewel ik expres mijn raam op een kiertje had laten staan en aangekleed onder de dekens lag te wachten, schrok ik me kapot toen er op de ruit werd geklopt. Ik had getik van steentjes verwacht, een lichtsignaal, desnoods een kreet, maar geen geklop.

Ik gleed uit bed, maar voordat ik bij het raam was, zwaaide het al open en stapte Vedder mijn kamer in. Ik herkende hem nauwelijks, hij had een doek om zijn hoofd geknoopt en droeg een donkere bril. ‘Mag ik de dame uitnodigen?’ Hij deed een stap in mijn richting en stak zijn hand uit.

Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Is dat een zonnebril?’ ‘Scherp,’ antwoordde hij terwijl hij de bril omhoog schoof.

‘Het is nacht,’ zei ik.

‘Wederom scherp.’ Vedder hield zijn arm nog steeds naar me uitgestoken. ‘Kom. De duisternis wacht op ons.’
‘Hoe ben je naar boven gekomen?’ vroeg ik.
‘Regenpijp.’
‘En je verwacht dat ik naar beneden ga klimmen?’
‘Geenszins,’ antwoordde Vedder. ‘U gaat de sprong in het diepe wagen.’

Ik keek hem ongelovig aan. ‘Je wil dat ik uit mijn slaapkamerraam spring? In het donker? En dat terwijl ik nachtblind ben?’ Dat laatste was niet waar, maar ik ging niet zomaar doen wat hij zei.

‘Dat is inderdaad de bedoeling. Maar vrees niet. Ik heb voorzorgsmaatregelen getroffen.’

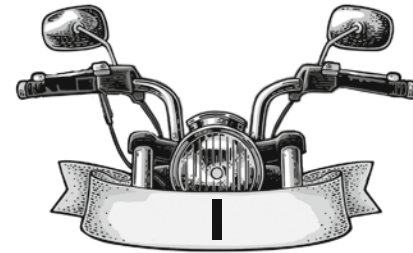
‘Ik geloof niet dat me dat geruststelt.’

Vedder zakte op een knie: ‘Lieve Eleonora, laat mij deze nacht uw begeleider zijn. Ik zal u niet teleurstellen.’

Vedder was geen foute jongen, hij was geen player of leugenaar. Hij had geen verkeerde vrienden, gebruikte geen drugs en was niet agressief. En toch wist ik zeker dat mijn moeder niet blij zou zijn als ik met hem thuis zou komen. Vedder zocht de grenzen op. ‘Dat kunnen we beter niet doen,’ was een zin die niet snel uit zijn mond zou komen.

Ik legde mijn hand in die van Vedder.

Een brede lach verscheen op zijn gezicht.

Het was allemaal begonnen met Jackie, zoals het meeste in mijn leven begon met Jackie. Maar deze keer was het niet met haar geëindigd. Het was geëindigd met Vedder. En dat maakte nogal een verschil.

Jackie en ik waren al vriendinnen vanaf de peuterspeelzaal. Tot nu toe hadden we zo'n beetje alles samen gedaan: we gingen naar dezelfde school, naar dezelfde turnvereniging, hadden dezelfde vriendengroep en deelden hetzelfde gevoel voor humor. Ik kan me gewoon niet herinneren dat ze er niet was. En als we even niks te doen hadden, bedachten we plannen. Plannen die we nooit uitvoerden, omdat we ook wel snapten dat ze niet uit te voeren wáren. Wat als we vanmiddag het vliegtuig naar New York zouden nemen? Of als we vannacht met mijn moeders BMW een stuk op de snelweg zouden gaan rijden? Hoe zou

het voelen om op het dak van een rijdende trein te liggen?

We bedachten de gekste dingen en namen ons voor om ze ook daadwerkelijk uit te voeren. En daar bleef het dan bij.

Dit jaar speelde Jackie het spel vaker dan ooit, misschien omdat ze me wilde opbeuren, of gewoon omdat dit schooljaar nog saaier was dan alle jaren ervoor. School. Onderwijs. Ik begreep het niet. Het was alsof ze allemaal onderwerpen voor je bij elkaar gezocht hadden waarvan ze zeker wisten dat je er in de rest van je leven niks aan had. Goed. Ik snapte best dat het handig kon zijn om iets van biologie of geschiedenis te weten, maar waarom behandelden ze tegelijkertijd geen vragen die er echt toe deden? Vragen zoals:

Wat moet je doen als je in de put zit?

Als je niet kunt slapen?

Als je ergens niet over kunt praten omdat je zeker weet dat toch niemand je begrijpt?

Antwoorden op dat soort vragen leken me net iets belangrijker dan de Slag bij fokking Nieuwpoort. Maar goed, mij vroegen ze niks.

Het was tijdens wiskunde dat Jackie me een appje stuurde:

Je hebt nog twee dagen te leven. Wat zou je doen?

Jij eerst, antwoordde ik. Ik had de laatste tijd weinig zin in het spelletje, zoals ik eigenlijk de laatste tijd nergens

echt zin in had, maar Jackie bedoelde het goed en ik kon haar niet altijd afkappen. Ze reageerde meteen. En dat moest ook, want als je ging zitten nadenken, was de lol eraf. Haar antwoord bezorgde me de slappe lach. En een enkeltje conciërge.

Het bed in duiken met Sven, appte ze.

Jackie had verkering. Al een paar maanden. Maar niet met Sven.

Ik zat vijf minuten in de kantine toen Jackie aanschoof. 'Ben je er ook uit gestuurd?' vroeg ik.

'Nee, ik ben zelf gegaan.'

'Hoezo, zelf gegaan?'

Ze haalde haar schouders op. 'Ik heb mijn spullen in mijn tas gestopt, ben opgestaan en de klas uit gelopen.'

Ik keek haar verbijsterd aan. 'En wat zei Postma?'

'Niks. Voordat hij het in de gaten had, was ik de deur al uit.'

Ik hoefde niet te vragen waarom ze was gegaan. Ook Jackie was geen fan van Postma. 'Dank je,' zei ik.

'Waarvoor?'

'Voor die slappe lach van daarnet. Het was even geleden.' Eerlijk gezegd kon ik me niet herinneren wanneer ik voor het laatst hardop had gelachen.

Jackie friemelde aan haar tas. Het leek alsof ze iets wilde

zeggen, maar ze zweeg. ‘En wat zou jij doen?’ vroeg ze na een poosje.

Ik begreep meteen wat ze bedoelde. Wat zou ik nog willen doen in mijn leven? Wat stond er op mijn bucketlist? Natuurlijk had ik zo’n lijstje gehad, en natuurlijk hadden daar van die standaarddingen op gestaan. Weet ik veel: parachutespringen, een nacht stappen in Amsterdam, een helikopter besturen, overnachten in de Ikea. Maar dat boeide me allemaal niet meer. Er was maar één ding dat ik echt zou willen, en daarvoor was geen plaats op zoiets als een bucketlist.

Ik zag het ongeduld in Jackies ogen. Ik moest snel antwoorden. *Als je ging nadenken was de lol eraf.*

‘Ik zou ervoor willen zorgen dat ik niet vergeten word,’ antwoordde ik en terwijl ik het zei, voelde ik de somberheid terugkomen als een donkere wolk die voor de zon schoof. Dat kwam niet door mijn antwoord, maar door wat ik had willen zeggen. Want wat ik eigenlijk bedoelde was: *ik zou ervoor willen zorgen dat ik hém niet vergat.* Dat gebeurde soms. Dan kon ik me opeens zijn gezicht niet meer herinneren. En dat terwijl ik precies wist hoe zijn ogen eruit hadden gezien, en zijn neus, zijn mond, oren, alles. Maar dan kon ik er geen geheel meer van maken, hoe hard ik ook probeerde. En dat terwijl ik mijn klasgenoten zo voor me zag. Allemaal. Stuk voor stuk. Ook die eikels die me geen zak interesseerden. Het maakte me woest.

‘Hoe dan?’ Jackie keek me vragend aan.

‘Wat?’

‘Hoe zorg je ervoor dat niemand je vergeet?’

Alles opschrijven wat ik nog van hem weet, van mijn allereerste herinnering tot aan die allerlaatste ochtend. ‘Een bestseller schrijven,’ zei ik zacht, en hoewel ik wist dat mijn ogen zich niet meer met tranen zouden vullen, durfde ik haar niet aan te kijken. Als ik mijn gevoel voor haar verborgen hield, kon ik mezelf nog voorhouden dat ze daarom mijn verdriet niet zag.

‘Dat kan nooit in twee dagen,’ zei Jackie mat. Ze rommelde in haar tas. ‘Ga je mee naar het winkelcentrum? MAC heeft een nieuwe concealer.’

We deden het vaker, ons op laten maken in de MAC. Het was fijn om er samen heen te gaan, vooral overdag als het rustig was. Maar mijn hoofd stond er niet naar, zoals mijn hoofd er al maanden niet naar stond. Jackie had er begrip voor, maar ik merkte ook dat haar medeleven barstjes begon te vertonen, dat het niet meer vanzelf ging, dat ze soms haar best moest doen. En het was lief dat ze haar best deed. Tegelijkertijd deed het pijn.

‘Hebben jullie ook een tussenuur?’ Fleur plofte naast ons neer.

‘Wiskunde,’ antwoordde Jackie.

‘Een tussenuur, dus.’ Fleur was niet alleen gekomen. Naast haar stond Vedder, hij leunde met twee handen op de rug van een stoel. Zijn korte mouwen net iets te kort, zijn rugzak stevig om zijn schouders. Bij ieder ander zou

het er suf uitzien, een rugzak ook echt op je rug dragen. Bij ieder ander, niet bij Vedder.

Vedder ging zitten, haalde zijn tekenblok tevoorschijn en begon te schetsen. Dat is wat hij altijd deed, in zijn vrije tijd én in de klas.

Jackie deed net of ze hem niet zag. Ze was geen fan van Vedder. Waarom? Ik denk dat ze jaloers was. Jackie was geen braaf meisje, verre van dat, maar ze zou nooit te ver gaan. Vedder wel. Als hij iets in zijn kop had, dan deed hij het. Hij zocht niet alleen de grenzen op, hij ging eroverheen, ook als hij niet wist waar hij terecht zou komen. Vedder begon waar Jackie ophield.

‘Dus je gaat niet mee?’ Jackie stond op. Natuurlijk had ze mijn zwijgen goed ingeschat.

Ik schudde mijn hoofd.

Jackie en Fleur vertrokken.

Vedder schoof zijn tekenblok naar me toe, glimlachte, en kwam naast me zitten.

Het was tijdens die middag in de kantine dat hij zijn voorstel deed. Jackie had het zaadje geplant. Vedder zorgde voor de oogst.

‘Ik ga eerst. Daarna vang ik jou op.’ Vedder wees naar buiten. ‘Je hoeft niet bang te zijn, ik heb alles geregeld.’

Ik boog me uit het raam. ‘*What the fuck!*’ riep ik veel te hard.

Twister, onze zwarte labrador, sloeg aan. Ik verstijfde, maar na twee keer blaffen bleef het stil. ‘Jij bent echt niet helemaal lekker,’ fluisterde ik. ‘Hoe heb je dat ding hier-naartoe gekregen?’

‘Op pure wilskracht,’ antwoordde Vedder met enige trots in zijn stem.

Onder mijn raam stond een trampoline, en dan niet zo’n klein ding voor kleuters. Nee, het was een enorme trampoline, hij paste maar net in de voortuin. ‘Waar heb je hem vandaan, dan?’

Vedder maakte een laconieke beweging met zijn hoofd. ‘Ik zag hem een paar huizen verderop staan.’